

Θ

Θ

ἀνταποκρίνομαι, ἀπηχέω-ῶ.

Θίνυδδ. ἐπιρ. ἀλλαχόθεν, ἀλλοθεν, ἐτέρωθεν.

Θκροβένιε, ἰα. οὐδ. ἀποκάλυψις, ἀνακάλυψις, ἐκκάλυψις.

Θκροβένный, λα, σε. μτχ. παθ. χρ. ἄορ. τοῦ Θκρυβάю. ἀποκεκαλυμμένος, ἀποκαλυφθείς.

Θκρυβάю, εши. ἄορ. Θκρυίχз. μ. Θκρύю, εши. ἀποκαλύπτω, ἐκκαλύπτω, ἀνακαλύπτω.

Σμεσ. καὶ παθ. -γα. -μαι.

Θκρύгый, λα, σε. μτχ. παθ. = Θκροβένный.

Θκδδδ. ἐπιρ. πόθεν. Σκδδδδδ. ὅθεν δή.

Θλαγáю, εши. μ. -ложд, ἦши.

ἀποτίθημι καὶ μεσ. ἀποτίθεμαι, ἀποβάλλω. 2) ἀναβάλλω, παρατείνω. 3) ἀποτίθεμαι, βάλλω τὶ κατὰ μέρος, ἐναποτίθημι, ἀποταμιεύομαι, ἀποταμιόω-ῶ. Σμτχ.

παθ. χρ. ἄορ. Θложэный (καὶ -нный), λα, σε. ἀποτεθειμένος, ἀποβεβλημένος. ἀναβεβλημένος. ἐναποτεθειμένος, ἀποτεταμιευμένος, ἀποκείμενος (Γενεσ. 49.10. дондеже прїидетъ Ѡложэна ѓмд. ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα

αὐτῶ).

Θлетáю, εши. ἄορ. Ѡлетѣхз.

μ. Ѡлетѣд, τίши. ἀποπέτομαι, ἀφίπταμαι, ἐκπέταμαι, ἐκπετάομαι-ῶμαι (ἐκποτάομαι, ἐκποτέομαι, ποιητ.)

Θложэниε, ἰα. οὐδ. ἀπόθεσις. 2) ἀναβολή.

Θлδчáю, εши. μ. -чд, ἦши. χωρίζω, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω, ἀφορίζω, ἀρίστημι, ἀποσυνάγω. = Ѡдѣлáю. παρβλ.

καὶ τὸ разлδчáю. Σμεс. καὶ παθ. -са. -μαι. Σμτχ. παθ.

χρ. ἄορ. Ѡлδчэнный, λα, σε. κεχωρισμένος, ἀποκεχωρισμένος. Σέκκλησιαστ. ἀποσυνάγωγος, ἀποσύναχτος, τῆς

ἐκκλησίας ἀποκέρυκτος, ἀρωρισμένος.

Θμετάю, εши. ἄορ. Ѡмэтидхз.

μ. Ѡмэтид, εши. = Ѡвергáю. Σμεс. -са. = Ѡвергáюса.

Θмэпд, εши (290). καὶ Ѡмэпдса, εшиса (259). = Ѡметáю-са.

Θмсптѣль, л. ἄορ. ἀμυντήρ (ἀμύντωρ) = мсптѣль.

Θмшáю, εши. μ. -шд, стіши.

ἐκδικέω-ῶ καὶ μεс. ἐκδικέομαι-οῦμαι, διεκδικέω-ῶ, ἀμύνομαι. Σπαθ. Ѡмшáемъ